

sig efter det, vi gerne vil, f.eks. i forhold til bekæmpelse af terrorisme, bekæmpelse af fattigdom, bekæmpelse af flygtningeproblemer.

Det ville være helt forkert, hvis vi giver bistand til lande, der på den måde undertrykker deres egne befolkninger, som Zimbabwe gør, som Uganda gør, ja, som en række af de lande, vi yder bistand, gør.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

De næste tre korte bemærkninger kommer fra hr. Jeppe Kofod, hr. Morten Helveg Petersen og hr. Jesper Langballe.

(Kort bemærkning).

Jeppe Kofod (S):

Dansk Folkepartis ordfører er jo inde på mange interessante betragtninger, såsom at dansk bistand går til våben osv. Jeg synes, at det er en fordrejning af sandheden, som ikke er dette Ting værdig.

Så vil jeg gerne spørge: En af de bedste måder at forebygge flygtningestrømme på i verden i dag, er det netop ikke at give bistand? Er det netop ikke at skabe betingelser for, at folk kan leve dér, hvor de nu bor? Det er sådan, at regeringen jo skriver i sin egen nye politik på det område her, at i løbet af de næste 25 år vil verden opleve en befolkningstilvækst på 2 milliarder mennesker hovedsagelig i udviklingslandene. 2 milliarder mennesker!

Hvis de ikke har mad, hvis de ikke har vand, hvis de ikke har skolegang, hvad er det så for en verden, vi får? Vi får en verden fyldt med flygtninge, også til Danmark og til Europa. Er det så ikke bedre, at vi investerer, forebygger og sikrer, at de mennesker kan få sig en anstændig tilværelse dér, hvor de bor, også i de fattige lande i dag?

Det er det, der er baggrunden også for vores syn på det her, og den anden udlægning, som blandt andre hr. Søren Krarup kommer med her, er fuldstændig vanvittig. Den må stå for hans egen regning. Men det er i direkte modstrid med fakta, når man bilder befolkningen ind, at man kan forebygge flygtningestrømme osv. ved at skære ned i bistanden. De to ting er hinandens modsætninger.

Det vil jeg bare høre om Dansk Folkepartis ordfører vil bekræfte.

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Jeg har såmænd blot to korte spørgsmål til hr. Peter Skaarup: Hvor høj skal dansk ulandsbistand være? Hvilke programsamarbejdslande skal i givet fald skæres væk?

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Det er faktisk det sidste spørgsmål, som hr. Morten Helveg Petersen nu har gentaget et utal af gange, som har kaldt mig herop. Så jeg kunne jo rette mit spørgsmål til hr. Peter Skaarup på den måde, at jeg spørger, om han ville have noget imod, at jeg svarer på det.

Hr. Morten Helveg bliver ved med at spørge: Hvad er ambitionsniveauet, hvad er Dansk Folkepartis ambitionsniveau? Hvis ikke det er 1 pct. af bruttonationalindkomsten, hvad er det så? Sagen er jo, at dette er dybt afslørende for den fuldstændig udvendige og kultiske måde at betragte ulandsbistand på, hvor det bliver et spørgsmål om tal og procenter, fordi ulandsbistand er sådan noget, der på en eller anden kulturel måde er hævet op over alle mulige andre politiske spørgsmål.

Det peger jo hen på, at ulandsbistanden er sådan noget, man skal score point på en lystavle på, ligesom i Lykkehjulet, hvor man kan sige: Jeg giver flest bistandskroner, og derfor kan jeg pudse min glorie mest og føle mig mest retfærdig. I stedet for at stille spørgsmålet: Hvordan får vi nogle resultater for pengene?

Kl. 16.10

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg ved ikke, om der lå et spørgsmål i det, men det gjorde der måske. Hr. Peter Skaarup. Og de næste tre korte bemærkninger er fra hr. Søren Krarup, hr. Jørn Jespersen og hr. Jann Sjørnsen. Fru Margrete Auken kommer i en senere omgang.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg er helt enig i hr. Jesper Langballes betragtninger: Hvorfor er 1 pct. et helligt tal? Hvis man mener som fru Pernille Rosenkrantz-Theil, så kan det være, at det var 50 pct. af BNI, vi skulle give, eller 60 pct. af BNI, vi skulle give, hvis vi skulle hjælpe alle verdens fattige, men det kan vi jo ikke. Vi er nødt til at prioritere.

Derfor er det, at FN har sagt, at 0,7 pct. er det, de anbefaler. Det er foreløbig den vej, vi har sagt